

За Кумчо-Вълчо и Кума-Лиса: какъ прѣзъ зимата ловили риба на рѣката. . .

За козела, чиито зѣби били остри, като тесли, а рогата му — като бодли; който билъ дранъ-дранъ, недодранъ, кланъ-кланъ, недокланъ. . .

За черния арапинъ. . .

За Крали Марка, който се разхождалъ на бѣлъ конъ, чиито копита и до днесъ личатъ по камѣнитѣ, дѣто е стѣпвалъ.

За Царъ Иванъ-Шишмана. . .

Вѣтърътъ свири въ кумина, навѣнъ дѣждътъ вали и водата капи отъ покрива. Бѣлиятъ шурець пѣе въ жгъла до камината. Изведнажъ пѣнътъ на огнището заприщява и стотини искри, като малки червени звѣзди, се разпилѣватъ наоколо. Тогава отъ всѣка една искра се ражда по една царска дѣщеря. А изъ една дупка на огъня излиза страшна ламя съ четиридесетъ глави и нагълтва всичкитѣ царски дѣщери. Но отъ нѣкъдѣ се явява младъ юнакъ, хубавъ като слънцето, който убива ламята и ги освобождава. . .

Край ухото ми тихичко пѣе вретеното на баба. Азъ затварямъ уши и слушамъ. . . И полека-лека гласътъ на баба утихва, утихва, до като се загуби съвсѣмъ. Азъ не я чувамъ вече. . .

Но азъ ясно чувамъ пѣсенята на бѣлия шурець. Той пѣе и разказва: още по-чудни, още по-сладки приказки. . .

Азъ виждамъ сребърни гори съ златни листи. Червенокрили птички хвъркатъ и пѣятъ. . .

Виждамъ голѣми градове съ бѣли кѣши. Надъ всѣка кѣша и слънце грѣе. Златни камбани биятъ нѣкъдѣ. . .